

prima instanță: N. Corcea
instanța de apel: N. Vascan, V. Clima, E. Palanciuc

dosarul nr. 3ra-583/18

ÎNCHEIERE

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Luiza Gafton

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Anatolie Zmuncila, reprezentat de avocatul Petru Balan împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, prin care a fost respinsă cererea de apel declarată de Serviciul Vamal al Republicii Moldova și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 30 decembrie 2016, prin care a fost admisă parțial acțiunea

constată:

La 22 august 2016, Anatolie Zmuncila, reprezentat de avocatul Petru Balan a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al RM cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la 17 iulie 2007 a fost angajat în cadrul Serviciului Vamal al RM în funcția de inspector al Biroului Vamal Ungheni.

Menționează că în cadrul organelor vamale are o vechime de mai mult de 9 ani, iar la 18 februarie 2013, prin contractul individual de muncă nr. 54 a fost angajat pentru o durată de 5 ani și anume, pentru perioada 2 martie 2013 – 2 februarie 2018, în funcția de inspector principal al Postului vamal Criuleni, Biroul Vamal Chișinău.

Afirmă că funcția pe care o deținea la momentul concedierii este de inspector superior al Postului vamal Vadul lui Vodă.

Relatează că la 18 iulie 2016, directorul general al Serviciului Vamal al RM a emis ordinul nr. 795-p prin care a fost dispusă încetarea raporturilor lui de serviciu din cauza necorespunderii funcției deținute, fapt stabilit prin procesul – verbal al comisiei de atestare f.n. din 4 iulie 2016.

Declară că despre încetarea raporturilor de serviciu, prin ordinul contestat, dânsul a fost anunțat prin scrisoarea Serviciului Vamal al RM nr. 4401 din 20 iulie 2016, recepționată la 25 iulie 2016.

Notează că la 28 iulie 2016, a făcut cunoștință cu ordinul Serviciului Vamal al RM nr. 795-p din 18 iulie 2016 cu privire la încetarea raporturilor de serviciu, fapt certificat prin mențiunea respectivă pe ordinul menționat.

Având în vedere prevederile pct. 2 și 3 din Regulamentul cu privire la atestarea colaboratorilor vamali, consideră ordinul Serviciului Vamal al RM nr. 795-p din 18 iulie 2016 ca fiind unul ilegal.

Reiterează că pe parcursul activității sale în cadrul Serviciului Vamal al RM nu i-au fost aplicate sancțiuni disciplinare, pe tot parcursul anilor de serviciu în organele vamale a dat dovadă de diligență și responsabilitate în activitatea sa.

Evidențiază că la 4 iulie 2016, a avut loc atestarea propriu – zisă și prin hotărârea Comisiei de atestare inclusă în procesul – verbal nr. 29 din 12 iulie 2016 s-a decis precum că el nu corespunde funcției respective. Rezultatele atestării au fost aprobate prin ordinul Serviciului Vamal al RM nr. 795-p din 18 iulie 2016.

Cu referire la prevederile art. 86 alin. (1) lit. e) Codul muncii și art. 43 alin. (2) lit. g) din Legea serviciului în organele vamale, obiectează că încetarea raporturilor de muncă a avut loc cu încălcarea procedurii de concediere, iar pârâtul nu a respectat prevederile legale în acest sens, nefiindu-i propusă o altă funcție inferioară în cadrul organelor vamale.

Contrar prevederilor art. 63 alin. (1) lit. e) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, dânsul a făcut cunoștință cu ordinul emis la 28 iulie 2016, iar raporturile de muncă au încetat începând cu 18 iulie 2016.

Având în vedere prevederile art. 86 alin. (2) Codul muncii, remarcă că din 18 iulie 2016, dânsul se afla în concediul medical, certificatul medical fiind prezentat angajatorului.

Sușține că acțiunile ilegale ale pârâtului, prin care dânsul este lipsit de surse de întreținere i-au provocat o stare de stres, neliniște și incertitudine.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 86 alin. (1) lit. e), 86 alin. (2), 90 Codul muncii, art. 43 alin. (2) lit. g) din Legea serviciului în organele vamale, art. 3, 17, 24 alin. (3), 26 alin. (1) lit. a) și c) din Legea contenciosului administrativ, art. 63 alin. (1) lit. e), alin. (4²) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, art. 1423 Cod civil, art. 166, 167, 192, 211 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea procesului – verbal al comisiei de atestare nr. 29 din 12 iulie 2016, ordinului Serviciului Vamal al RM nr. 795-p din 18 iulie 2016, restabilirea în funcția de inspector principal al Postului vamal Vadul lui Vodă, Biroul Vamal Chișinău, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la serviciu, repararea prejudiciului moral în mărime de 15000 lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 30 decembrie 2016, a fost admisă acțiunea parțial, anulat ordinul nr. 795-p din 18 iulie 2016 cu privire la încetarea raporturilor de muncă cu Anatolie Zmuncila emis de Serviciul Vamal al RM.

A fost restabilit Anatolie Zmuncila în funcția de inspector superior Post vamal Vadul lui Vodă, Biroul Vamal Chișinău, începând cu 18 iulie 2016.

A fost obligat Serviciul Vamal al RM să calculeze și să achite lui Anatolie Zmuncila salariul pentru absența forțată de la serviciu începând cu 18 iulie 2016 până la 30 decembrie 2016, încasat de la Serviciul Vamal al RM în beneficiul lui Anatolie Zmuncila prejudiciul moral în mărimea unui salariu mediu lunar și cheltuielile legate de asistența juridică în sumă de 4470 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, a fost respinsă cererea de apel declarată de Serviciul Vamal al Republicii Moldova și menținută hotărârea primei instanțe.

La 3 martie 2018, Serviciul Vamal al RM a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală, neîntemeiată și pasibilă de a fi anulată.

Remarcă că instanțele de judecată ierarhic inferioare au interpretat în mod eronat normele de drept material, iar concluziile în hotărârile contestate sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Comunică că prin ordinul directorului general al Serviciului Vamal nr. 748-p/o din 13 mai 2016 cu privire la atestarea colaboratorilor vamali a fost dispusă atestarea colaboratorilor vamali ai Serviciului Vamal al RM și subdiviziunilor acestuia.

Susține că urmare a procesului de atestare, în ordinea stabilită la pct. 25-29 din Regulamentul cu privire la atestarea colaboratorilor vamali și cu referire la faptul că prerogativa deciziei asupra rezultatului atestării revine exclusiv comisiei de atestare, aceasta a constatat și a decis că Anatolie Zmuncila nu corespunde funcției deținute.

Astfel, de către directorul general al Serviciului Vamal a fost aprobat ordinul nr. 773-p din 12 iulie 2016 cu privire la rezultatele atestării la corespunderea funcției deținute, fiind stabilit că nu corespund funcției deținute colaboratorii vamali nominalizați în Anexa nr. 2, printre care se regăsește și Anatolie Zmuncila.

Prin urmare, în temeiul art. 43 alin. (2) lit. g) din Legea serviciului în organele vamale, a fost emis ordinul Serviciului Vamal al RM nr. 795-p din 18 iulie 2016 prin care s-a dispus încetarea raporturilor de serviciu ale intimatului în lipsă de post inferior vacant, începând cu 18 iulie 2016.

Consideră critic argumentul instanței de apel privind nerespectarea de către Serviciul Vamal al RM a procedurii de concediere a intimatului prin nepropunerea funcției inferioare vacante, astfel fiind ignorate prevederile art. 43 alin. (2) lit. g) din Legea serviciului în organele vamale.

Afirmă că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au acordat o apreciere justă argumentului Serviciului Vamal al RM privind lipsa funcției inferioare vacante și eronat au interpretat prevederile Clasificatorului unic al funcțiilor publice, în conformitate cu care funcția deținută anterior de către intimat face parte din categoria funcțiilor publice de execuție, care este cea mai inferioară categorie de funcții publice.

Consideră că sunt injuste afirmațiile instanței de apel potrivit cărora funcțiile de execuție din cadrul Serviciului Vamal al RM, clasificate potrivit Clasificatorului unic al funcțiilor publice se deosebesc după complexitatea și natura sarcinilor, precum și cuantumul de salarizare, fapt ce denotă că funcțiile de execuție sunt diferite în dependență de „cod” și atribuții.

Reiterează că Clasificatorul unic al funcțiilor publice, stabilește „descrierea generică” și „cerințe specifice minime” pentru titlurile de funcții caracteristice unui grup de autorități publice, dar nu prezintă „cerințe” pentru funcții concrete din aceste autorități. Cerințele pentru fiecare funcție se stabilesc în fișa postului, având în vedere sarcinile care urmează să fie realizate de titularul funcției, precum și ținând cont de legislația specială care reglementează activitatea autorității publice respective, stabilindu-se concret cerințele față de candidatul la funcția respectivă.

Evidențiază că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au luat în considerație faptul că intimatul nu a probat printr-un mod sau altul suferințele care i-ar fi fost aduse prin emiterea ordinului contestat.

Cu referire la prevederile art. 96 CPC, consideră că la stabilirea cuantumului de 4470 lei, instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au ținut cont de prevederile legale, iar intimatul nu a prezentat probe care ar justifica suma solicitată, calculul acestor cheltuieli, raportul de lucru al reprezentantului său legal.

La 24 aprilie 2018, Anatolie Zmuncila, reprezentat de avocatul Petru Balan a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea recursului ca fiind neîntemeiat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 2 februarie 2018, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 165), însă careva date despre recepționarea acesteia de către recurent, la materialele dosarului, lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 3 martie 2018, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul Vamal al RM nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Serviciul Vamal al RM, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Serviciul Vamal al RM ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu

Dumitru Mardari

Luiza Gafton